

I dette nummer:

Murphys lov	1
Julemærkerne	4
Sven Havnefoged	6
Mathias vores nye håb	7
Champions league	9
En vildmarkstur i kajak	11
På gyngende grund	14
Kapsejlads billeder	16

Kompasset er medlemsblad for Roskilde Sejlklub og udkommer med varierende mellemrum i et elektronisk oplag og et begrænset antal i tryk, som kan ses og hentes i klubhuset.

Ansvarshavende redaktør Normann Sloth, redaktør Sven Scharling. Stillingerne som redaktionssekretær og journalister er indtil videre ubesatte. Lay-out Normann Sloth & Ralph Koch.

Der er stadig historier derude, der venter på at blive fortalt, og der er særprægede og enestående personligheder i vores kreds, ja sågar personer, der prøver at være helt almindelige, hvis bedrifter og indsats det vil være på sin plads at brede ud til os alle.

Vi har en del til fælles, nemlig vores interesse for vandet og vores fjord, og netop ens interesse er jo det, det er sjovest at læse om. PS Meld dig meget gerne frivilligt som medlem af redaktionen, ordblindhed ingen hindring – henvend dig gerne til redaktør Sven Scharling, 40303729

Roskilde Sejlklub bestyrelse:

Formand & Kapsejlads	Normann Sloth
Næstformand & Junior	Birgitte Larsen
Kajak	Ralph Koch
Kasserer	Nelly D. Bachmann
Webredaktør & Brobestyrer	Preben Gregersen
Match Race & sekretær	Annette Rossing
Kompasset	Sven Scharling
Sejlskole og Kapsejlads	Terkel Christensen
Hjemmeside	www.rosejl.dk

Med Murphy ombord på Roskilde Fjord 1999

På sejltur med blind passager - i Nordisk Krydser "CAN III"

Af Stig Ekblom

Can III - Når det går godt

I starten af August 1999 gik det afsted på solotur - troede jeg - fra Roskilde i svag sydøstlig vind - i min motorfrie og dejlige gamle nordiske krydser "CAN III" fra 1931.

Mit mål var for Gud ved hvilken gang at udfordre "Skovrenden" (mellem Østskov og Eskildsø), i håbet om engang at kunne opnå at befri mig helt for den fornemmelse af hindring, den altid har givet mig.

Båden fører jo ikke motor, så skovrenden såvel som andre snævre løb, som fjorden er alt for rig på, skal altid passeres for sejl - og altså også på kryds. Jeg ville benytte anledningen til at anløbe Jyllinge Havn og spise min medbragte mad, nyde en kop kaffe - og så tage hjem igen.

I den medløbende vind og strøm var det naturligvis ingen kunst at passere skovrenden mellem Østskoven og Eskildsø, og lige efter Østby Havn drejede jeg som sædvanlig østover for at gå mellem bundgarns-staderne og passere de to nordmærker ved grundene nord for Jyllinge Holme og Lilleø, fremfor at gå omvejen op omkring anduvningsbøjen til Jyllinge. Ingen problemer med det, og jeg drejede ind i indløbet til Jyllinge - men måtte jo nu krydse ind.

På grund

Lige efter det første bagbordsmærke i renden tog jeg grunden.

Man skal ikke afsøge kanten af renden her, det ved jeg jo godt. Det gik dog forholdsvis nemt at komme løs med spilerstagen. Jeg strøg genuaen, da jeg grundstødte, og vinden var øget lidt. Strømmen gennem løbet var rivende imod.

Forfatteren i smult vande

På grund

Efter 3 slag tog jeg nu grunden på løbets styrbordsside. Ak og ve, hvad skulle jeg dog også her? Det var Skovrenden, jeg ville udfordre, ikke Jyllinges elendigt udgravede og ditto afmærkede rende.

Jeg tog stagen frem igen, men nu var det meget vanskeligere, for det var dynd, jeg stak i. Stagen gik uden videre en meter ned uden at få noget hold, og det var til gengæld ret vanskeligt at få den op igen.

Jeg prøvede at bakke storsejlet ved med egen kraft at skubbe bommen op mod vinden, hvilket da formåede at dreje båden lidt, men den rørte sig ikke af stedet. Jeg prøvede at skubbe med en pøs for enden af stagen, men jeg havde ikke kræfter til at dreje båden alligevel. Den vejer væsentligt over 3 tons, og bunden sugede jo ligeså godt i kølen som i stagen - som kviksand. Pøsen røg af hanken mens jeg baksede, og det var kun med nød og næppe jeg fik reddet den op i den rivende strøm.

Efter at have bikset og bakset en times tid, så jeg en mand komme vadende ud med sin slæbejolle, hvorpå han kravlede op i en damjolle, der lå for svaj lige henne ved den modsatte side af renden. Han råbte, at jeg skulle gøre en ende klar.

Nu fulgte ½ times slid og slæb for den stakkels damjolle med fører. Vi fik drejet båden udad, så storsejlet kunne hjælpe til, men strømmen i løbet førte hele tiden damjollen nordover, så den ikke trak rigtigt.

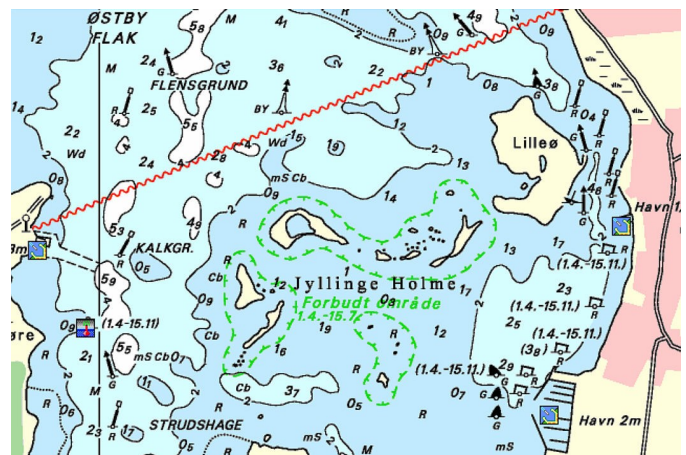
Endelig kom båden fri, men det var først en god bådlængde fra bagbordsmærket. Manden med damjollen havde givet mig den oplysning at der stod et knækket styrbordsmærke nedenunder overfladen lige til bagbord for min grund. Det ville jo have været meget godt, hvis det mærke havde været der. Jeg sagde mange tak til manden og forlod Jyllinge, for klokken var blevet mange efterhånden, og jeg gad ikke hænge i mere Jyllinge-dynd den dag.

Vel ude af renden drejede jeg vespå ved den anden grønne stage nord for Lilleø. Den var i øvrigt også knækket - men her over overfladen, så man lige kunne se at den var grøn.

På grund

Strømmen må dog have været stærk, og jeg temmelig uopmærksom, for lige før det første nordmærke tog båden grunden. Da jeg troede, jeg havde drejet for tidligt, drejede jeg skarpt nordover, men derved kørte båden bare rigtig godt op på grunden, for det viste sig at være den nordlige grund, jeg havde taget.

Et kig på kompasset afslørede, at jeg lå et stykke nordøst for nordmærket, og det er kriminelt, også ifølge søkortet. Det hele drejer sig jo egentlig bare om at kigge i det og sejle efter det, som sædvanlig...

Jeg ville hive storsejlet ned, så båden ikke kørte højere op på grunden, men det var der nu nok ingen fare for, for båden stod godt og solidt på den hårde bund.

Desværre havde bomdirken af uforklarlige årsager rodet sig ind i sjæklen på faldet, så jeg næsten ikke kunne få sejlet ned, men pludselig gik det meget nemt, sejlet røg ned om ørerne på mig.

Bomdirken havde nemlig fået åbnet sjæklen, der straks røg til tops med wirefaldet, mens tovværksdelen lagde sig i pæne bugter på dækket.

Aha, nu forstod jeg endelig: Murphy var ombord med hele sin forbandede lov!

En mand i en mellemstor motorbåd nærmede sig straks og spurgte, om jeg ville have et træk, hvorpå han bakkede til, så jeg kunne sætte en tamp på hans agterklampe. Derpå trak han med overlegen båd håndtering og dejlig moderat motorkraft min båd baglæns af grunden. Tydeligvis en person med stor ekspertise. Han trak mig sydover til den modsatte grund, hvor jeg kastede anker, så jeg kunne gøre klart skib igen.

Her spurgte han om min båds navn, så han kunne indføre det i sin logbog, og oplyste mig om at han gennemsnitlig trak en båd af på dette sted hver 14. dag.

Hmm, det er jo altid rart at være i godt selskab.

Til tops

Nu spiste jeg min mad, som jeg ville have indtaget i Jyllinge, og lavede en kop kaffe, mens jeg belavede mig på den sædvanlige klatretur til mastetoppen, der følger af tabte storesejlsfald. Det ville være umuligt for mig at krydse hjem gennem skovrenden for et forsejl, så der var ingen vej udenom.

Jeg indtog mastetoppen før kaffen. Måtte hvile på hvert salingshorn, idet en langvarig influenza med hoste havde tæret på mine kræfter. Men jeg skulle jo helt op til min næsten kosteskafts-tynde mastetop. Det er ret fascinerende og lidt frygteligt at kravle til mastetoppen på frit vand. Udsigten bliver fantastisk, og båden så lille dernede på det store vand. Jeg kunne kigge over på min grund, en lille kabellængde mod nord. Fik fat i wirefaldet helt oppe ved skivgattet, halet og styret det rigtigt ned, og kurede så ned af masten igen som en anden brandmand. Nu kunne jeg drikke min kaffe og komme mig lidt.

Da jeg havde halet storejlet halvt op efter at have lettet anker, mødte jeg min redningsmand i motorbåden igen. Vi hilstes. Han gjorde tegn til mig, som jeg tydede som: "Og pas nu bedre på!" Så det gjorde jeg.

No problems!

Jeg krydsede gennem skovrenden i den modgående strøm, tog ingen chancer i forhold til, hvad jeg ellers kan finde på, og kom som så mange andre gange vellykket igennem.

Skovrender er da ingen hindring!

Skovrenden mellem Eskildsø og Østskoven på Selsø

Murphys sidste anslag

Men ved ankomsten til hjemhavnen slog Murphy til igen. Efter at jeg havde strøget sejlene, valgte båden at ramme på den forkerte side af pælen ved mit eget hul, hvorpå den naturligvis lagde sig langs med pælene. Derfor tilbragte jeg så nogen tid med at få vredet den egentlig også alt for lange hæk op imod den nu ret friske sydøstlige vind.

Vel inde på pladsen efter kampen måtte jeg - rystende - sidde længe over en kop kaffe for at komme til hæfterne, og om aftenen lå jeg på stråddødens rand udsat for et nyt voldsomt influen-

zaangreb.

Epilog

Efter sådan en dag øjner jeg da visse formildende omstændigheder omkring det, at folk kan finde på at anskaffe sig en lille pãhængsmotor.

Men nej - det bliver nu alligevel bare ikke her. Hverken jeg eller min smukke, gamle båd skal udsættes for at få sådan et stinkende, rystende og larmende bæst ombord.

Så hellere en sejldag sammen med Murphy og opnå at blive 3-dobbelt grundejer, bestige Mount Mastetop, vinde i månedens pãlerace - og derpå nyde sejrens halmstrå en uges tid hjemme i alkoven.

Kompasset tillader sig her - så læseren bedre kan sætte sig ind i skipperens habitus - at bringe et ungdomsbillede af forfatteren - som man vil vide også er kapelmester i Roskilde Sejlklubs sømandsorkester "Pã gyngende grund".

Julemærkerne

At sejle er med til at rykke grænser

42 julemærkebørn på vandet

Af Birgitte Larsen og Sven Scharling, Roskilde Sejlklub

Den 21. og 22. juni var der stor aktivitet i Roskilde Sejlklub, for her havde vi besøg af alle børnene på Julemærkehjemmet Liljeborg, som jo praktisk talt er vores nabo i havneområdet. Den ene halvdel af børnene kom den 21. og den anden halvdel den 22. juni til en eftermiddag, hvor de blev introduceret til vandsport i forskellige afskygninger. Først var der lidt instruktion i sejlads ved Niels Henrik Borch, derefter et par timers sejlads i vores fire J80'ere, og afslutningsvis aktiviteter med Stand Up Paddleboards og kajaker herunder masser af vandgange, hvor børnene teede sig som rene vandhunde uden hensyn til, at vandet ikke var meget mere end 19 grader. Indlagt i programmet var en pause med masser af frugt og rugbrødssnacks (med undtagelsesvis lidt chokolade i), for julemærkehjemmet lægger vægt på den sunde kost.

En del børn havde aldrig prøvet at være på en båd og sejle før og bekymringen var at spore hos en del af dem. Den første halve time blev derfor brugt ombord på bådene, til at tale situationen igennem - hvad er det værste som kan ske? Hvorfor kan en kølbåd ikke vælte? Hvad gør redningsvesten? osv.. "Ja- hatten" blev fundet frem og alle kom på vandet i de fire j80'ere, med indstillingen om at "jag kan og tør godt. "

Børnene skulle på skift hjælpes ad med at sidde ved roret, og styre sejlene - de var ikke blot passagerer men en del af et team, der sammen skulle lykkes med at få båden til at sejle.

I løbet af de fire timer blev stemningen vendt fra at være fyldt med bekymringer og overvindelse til at være fyldt med glæde og stolthed over at kunne. Det var tydeligt at spore begejstringen da børnene sluttede med at prøve kræfter med kajak, pedalkajak og stand up paddleboards.

Julemærkebørnene var i alderen 9-14 år og egentlig ganske almindelige børn, som ikke umiddelbart adskilte sig fra andre børn i den alder, men hvad man ikke lige ser, er, at de i virkeligheden er børn, der har haft det hårdt på forskellige måder, og som derfor er blevet udvalgt til et ca. tre måneders ophold på julemærkehjemmet. En fællesnævner er nok, at selvtilliden ikke er i top. Så meget desto herligere var det for instruktørerne fra Roskilde Sejlklub at være vidne til, hvor stor glæde det skabte, når børnene fandt ud af, at det de troede var skræmmende og umuligt, faktisk viste sig at være sjovt.

Las os tage Sarah (det siger vi lige, at hun hedder). En lille, charmerende pige, lidt tilbageholdende, og næsten ikke til at overtale til at tage hoppet fra molen og ud i spidsen af en af vores J80'ere. Det lykkedes efter nogen overtalelse, men i løbet af den ca. to timeres sejlads ind til Ringøen og tilbage bliver hun langsomt vænnet til det våde og alligevel ikke helt så farlige element. Til sidst er det hendes tur til at styre. Og med koncentreret opmærksomhed ved rotpinden viser det sig faktisk, at hun er den bedste af de 5-6 unger om bord til at styre båden, og det siger en del, for talentmassen er ganske fin. Formentlig helt upædagogisk siger vi til Sarah: "Du er faktisk den bedste i dag til at styre!" Senere på dagen overhørte jeg hende sige til en klasseveninde: "Jeg var den bedste til at styre!" En af drengene, der fik til opgave at løsne og stramme fokkeskødet, og blev rimeligt god dertil, fortalte, at han altid havde haft lyst til at lære at sejle, men aldrig havde prøvet det. En anden af drengen fortalte, at han ganske simpelt aldrig havde oplevet at få ros. En af vores unge instruktører, Jeppe - nr. 1 på verdensranglisten i matchrace - måtte bagefter medgive, at hans sportstrængede kapsejladshjerte var blevet blødt som smør ved mødet med børnene, og det samme gjaldt de andre unge instruktører, Amanda og Elisabeth, ja selv Niels Henrik Borch, der stod for disse eftermiddage var en lille smule rørt.

Roskilde Sejlklub har haft et godt samarbejde med julemærke-

hjemmet repræsenteret ved viceformanden Stine Skovbo. Vi har stillet i udsigt, at vi meget gerne gentager succesen måske allerede om tre måneder altså midt i september, hvor der er et helt nyt hold julemærkebørn. Efter dagen i vores sejlkлуб sov børnene tungt, forlyder det, og plagede lidt for, om de ikke snart kunne komme igen. Stine Skovbo sendte bagefter en mail til os, hvor hun bl.a. skrev: "Tak for det gode samarbejde og for, at I giver vores børn en fantastisk oplevelse."

Eftermiddagen viste hvad sejlsporten kan: Det handler ikke om hvor hurtigt man kan løbe eller hvor hårdt man kan kaste, men det handler om, at alle kan bidrage med noget, og at alle skal

samarbejde for at få båden til at sejle.

Børnene gik stolte tilbage til Julemærkehjemmet, en stor oplevelse rigere og præsenteret for en mulig sund friluftsanselse.

Dagen var arrangeret af Roskilde Sejlklub, og selve arrangementet og anskaffelse af paddleboards og redningsveste var støttet af hempelfondens aktivitetspulje

Tak til hempelfondens for støtte til arrangementet facebook @søsat hempelfondens aktivitetspulje

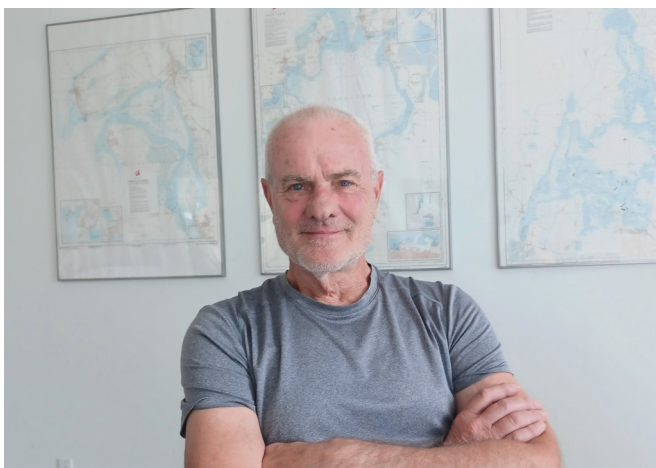

Sven Havnefoged

12 år for Roskilde Havn

Vores havnefoged, Sven Hvid, ser tilbage og frem

Af Sven Scharling, Roskilde Sejlklub

Når vores populære havnefoged, med det gode navn Sven, træder tilbage fra posten den 1. oktober, ser han tilbage på 12 spændende år og på en interessant karriere i det hele taget, som ikke ligefrem pegede på havnefogedjobbet. Så hvis du vil læse denne artikel for at kunne forberede dig til at søge jobbet, når det ad åre bliver ledigt igen, så vær beredt på, at det kan kræve visse omveje.

Sådan bliver du Havnefoged

Sven blev født for 68 år siden ind i reklamebranchen, idet hans oldefar, Sylvester Hvid, etablerede et reklamebureau, som blev videreført i familien af Svens bedstefar og far, og det blev så også umiddelbart Svens skæbne, for efter at være blevet uddannet i branchen og efter en afstikker til Dagbladet Børsen og redaktion af bla. Penge & Privatøkonomi startede Sven sit eget reklame- og designbureau med navnet *Mus og Mænd*. For som Sven siger: "Vi var jo *mænd* og var gået over til at arbejde med *mus*."

Vi giver lige ordet til Sven: "Reklamebureauet havde jeg i en 10 års tid, og så siger min kone til mig: "Kan du ikke tage et halvt år fri?" Det er jo svært som selvstændig, men jeg overvejede det alvorligt, solgte så butikken, købte en båd, og vi sejlede rundt på kanalerne i Europa i et år og nåede bl.a. helt til Pyrenæerne, mig og konen og børnene - nogle gange to og nogle gange fire. Jeg var røget ind i en skilsmisse, mens jeg havde reklamebureauet, for at have selvstændig virksomhed kan gå ud over ægteskabet. Da vi vendte hjem blev jeg forretningsfører i en golfklub, hvor jeg var i 5-6 år, og da jeg også godt kunne lide at sejle, søgte jeg jobbet her og var heldig, for der var mange, der søgte."

Ja, så ved du, kære læser, hvordan man bliver havnefoged.

"Det er et alsidigt job, der er meget socialt, tæt på vandet, tæt på sejlbåde, en masse håndværk, økonomi, administration, en god alsidig palette. Og faktisk tæt på at være selvstændig i sin egen virksomhed, tilføjer Sven om jobbet." "Hvis man er et socialt væsen, så møder man folk i deres fritid, hvor de beskæftiger sig med ting, som de synes er sjove og hyggelige, så det er en

daglig glæde at gå på arbejde. Og vi har haft et godt team kollegamæssigt. Henriette, Danny, Lars, og det store frivillige team ikke mindst, måske 25 frivillige - herunder Lui, eller helt rigtigt Ludvig Meinild, og han er jo havnens allesstedsnærværende grand old man. Henriette har haft fantastisk god styr på vores økonomi, Danny har fået alt til at se nydeligt og pænt ud på havnen. Lars sørger for at brædderne sidder, hvor de skal." En stor del af tiden går med at svare på spørgsmål, for det er blevet virkelig nemt at stille dem med sms og mail.

Fra 260 til 370 andelshavere

I løbet af de seneste 12 år er der sket en vældig udvikling på havnen, og ikke mindst det nye havnehus har været et højdepunkt, pointerer Sven. "Sejlerne siger, at det er et af de flotteste havnehuse, de har set. Det er en hotellignende oplevelse, siger nogen. Der kommer mange udlændinge fra alle mulige lande, og så bliver de mange dage, og der er museet et trækluster. Og så er det nemt at parkere båden her og tage et smut til København. Der er absolut plads til flere gæstesejlere her om sommeren. Vi annoncerer i *Sejlmagasinet*, et tysk sejlblad. Kommunen har i øvrigt en grøn plan, der hedder: *At få folk til at blive en dag mere i Roskilde*. Så i den sammenhæng kunne man godt annoncere mere i andre landes sejlmagasiner fx sammen med turistforeningen, forslår Sven.

Kunne man tænke sig et tættere samarbejde mellem sejlklubben og havneselskabet, ja måske ligefrem, at andelshavere var fødte medlemmer af sejlklubben?

"Historisk set har forholdet mellem de to selskaber været rigtig dårligt, og allerede i mine første år forsøgte jeg med spørgsmålet, hvorfor er vi ikke én institution. Og forklaringen jeg fik var, at der var for dårlig kemi. Men gennem dialog har vi nærmet os hinanden. Det er mere systemet end personer, der er årsagen. Men svært i dag at slå de to sammen. Jeg anbefaler altid, at det er en god ide at blive medlem af RS. Måske er en 30-40% af andelshaverne medlemmer af RS. Samarbejdet ser rigtig fornuftigt ud nu. Havneselskabets mission er, hvad man kunne kalde *rå parkering* og service i den forbindelse. Et problem er, at der er et mismatch mellem antallet af pladser og landfaciliteterne, og vi arbejder sammen med kommunen herom, og et i hvert fald foreløbigt resultat er, at vi har fået tildelt mere plads til vinteropbevaring oppe på *Bananen*. Vi har et fremragende samarbejde med kommunen, nærmest en ugentlig dialog. Også fordi havnefogeden historisk har været kommunalt ansat.

"Stå aldrig til søs..."

Denne strofe fra Admiralens vise passer så ikke lige på Sven. Han er gammel sejler og har i mange somre sejlet rundt i Middelhavet sammen med familien, men også herhjemme i en skærgårdskrydser, en RJ 85'er (ligesom Anders Jensens *Spiritus Gravis*) og forskellige joller. Når han går af som havnefoged, står den på hans gamle passion, golf, for køllerne står og ruster, og at sejle og ikke mindst at bygge et sommerhus med de bare næver. Sven har købt en sommerhusgrund på sydsiden af Røsnæs 300 m fra vandet. "Til næste sommer skal det i hvert fald være færdigt. Jeg skal også rejse. Og passe børnebørn, lige nu to med mulighed for rigtig mange flere," tilføjer Sven.

Vi sejlere i Roskilde Sejlklub ønsker Sven et herligt og travlt otium og siger tak for godt samarbejde.

Mathias—sejlkubbens nye håb

Af Sven Scharling

Sejlsporten ligger praktisk talt i generne hos Matias Rossing, 18 år, og en af de unge sejlere, som Roskilde Sejlklub har fostret og nu venter sig meget af. Men det startede lang tid før, for Matias' tipoldefar vandt i 1895 klubmesterskabet nede i Nysted Sejlklub, og han ville sikkert være godt tilfreds med, at saltvandet stadig ruller i blodårerne og konkurrencementaliteten lever videre i slægten. Både Matias' mor og far kommer fra sejlsportsfamilier, og de fandt hinanden til et Sydfjordsstævne, dem, som Herslev Sejlklub organiserer, og hvor der er bal om aftenen efter kapsejladsen! Matias' far Claus har flere gange konkurreret om verdensmesterskabet i H-Båd mod Morten Nielsen og Niels Henrik Borch. De sidstnævnte snuppede førstepladsen i 2005 for næsen af Claus Rossing, der måtte nøjes med 2. pladsen. Så vi kan udlede, at Borch og Rossing familierne fylder en del i vores klub, og har inspireret deres børn til at fortsætte i sejlsportssporet. To andre af vores fremtrædende unge talenter hedder nemlig Borch, henholdsvis Jeppe og Nicolaj. Matias sejler matchrace med Jeppe og er kammerat med Nicolaj, og Birgitte, mor til Jeppe og Nicolaj er en drivende kraft i RS's bestyrelse ligesom Anette, Matias' mor. De står for vores juniorafdeling, nok en af landets bedste. Vi kan således roligt konkludere, at det ikke er helt tilfældigt, at Matias er blevet en dygtig sejler, og at Roskilde Sejlklub praktisk talt fremavler talenter.

begyndte i optimistjolle som 7 årig var han vokset ud af bådklassen med 55 kg. Den ideelle optimistvægt er ifølge Matias omkring de 40 kg, "og når man op over de 50 kg, sidder man fast i vandet," som Matias udtrykker det. Men i optimisten lærer man de grundlæggende ting og også noget om at starte, og det blev så udbygget i næste bådtype en Zoom8 jolle, en type, der er lidt mindre end Europajollen. Her får man fornemmelsen for "rummere og skraldere", og i et så rimeligt omfang, at Matias blev nr. 7 til et nordisk mesterskab.

Hvad er så motivationen for sådan en 10 årig knægt, spørger Kompassets udsendte: "Det er nok kammeratskaberne, der vejer tungest. Man kan ikke undgå at få gode kammerater også den dag i dag," siger Matias.

Et sportstalents hverdag

Matias går i 3.g på Roskilde Katedralskole på en Team Danmark ordning, som giver mulighed for at tage lidt mere fri end skolekammeraterne. "Sidste år var jeg væk 23 % af tiden fra gymnasiet, og klassekammeraterne kan godt være lidt misundelige, men der skal også arbejdes en hel del for at følge med i fagene," siger Matias og fortsætter om hverdagen: "Skolen er 8-15. Mandag og torsdag er der sejlads fra 16.30 til 20. Onsdag, torsdag og fredag er der styrketræning, og i weekenderne er der stævner. Fire-fem af dem har været i Danmark og resten udenlands, fx Spanien, Frankrig eller Italien - vel 11 stykker. Det er blevet mere eller mindre rutine, og man begynder at kende de samme steder og de samme folk. Det er nok sjovest og bedst at være til stævne i St. Tropez eller Porto Cearvo i Italien. De har et godt miljø inde på havnen med nogle gode barer og stævne arrangører.

Optimist og Zoom8

Matias er en flot ung mand med nogle særdeles kraftige arme. Musklene kommer fra konsekvent fitness træning, hvor især ryg og arme skal styrkes i sejlsportsøjemed. Han styrketræner seks gange om ugen, om sommeren mellem tre og fem gange. Det er to timer ad gangen. Matias mener, at han har lavet "planken" i omkring 7 minutter, så ryggen er stærk. Det er formentlig dyrt i kost at opfostre et sejlsportstalent. Allerede to år efter, at Matias

Fleet-race og match-race

Matias sejler to forskellige slags race, *fleetrace* og *match-race*. Fleetrace er, når der er flere både og matchrace er med blot to både, der dyst. I fleetrace sejler man i forskellige bådtyper, men naturligvis ens både i hvert race. Det er alt fra 7 til 16 meter, den største hedder Ice52, altså på 52 fod. I matchrace ligger det på 7-12 meter. Hos os i Roskilde er det J80'erne, og på Øresund er det DS37. "Match race er det mest intense, hvor man skal koncentrere sig om én båd og ødelægge det for dem og komme foran. Her er der højere puls. Og det hele går lidt hurtigere," som Matias udtrykker det. For nylig var Matias med til verdensmesterskabet for sejlsportsligaen i Travemünde (se artiklen herom), fordi Roskilde holdet havde vundet det danske matchracemesterskab. "I Travemünde var vi ved at vinde det hele. Vi lå og førte den sidste afgørende sejlads, men lavede en vending for tidligt og kom i læ af de andre. Og så blev vi nr. 3 - desværre. Der var lidt stille om bord på båden efter den sejlads. Jeg må jo indrømme, at jeg har konkurrence mentalitet, det skal man have. Jeppe og Nicolaj har det også."

©Bronny Daniels/Joysailing/2022 LBYC Ficker Cup

Knivskarpe starter

Men hvordan bærer man sig ad med at starte så præcist på én lang linie, som man ser på fotos? Spørger Kompassets udsendte, der selv godt kunne bruge nogle fif.

"Man tager tid på en afstand typisk til dommerbåden eller et startmærke og til der, hvor man ligger. Det er bare en vurdering. På nogle af de andre både, jeg sejler med, er der en navigatør, der sidder med en computer og kan beregne. Til et VM, hvor jeg var med i en Swan42, var 5 ud af 9 starter inden for 1 sekund af startskuddet. Der har man lavet en teoretisk fart for sin båd under de givne vindforhold, og så bruger man det til at beregne ud fra afstanden til linjen." Matias uddyber, at ved starter er det meget forskelligt hvordan folk håndterer stress. Dem der råber meget har typisk ikke det bedste overblik. Folk bliver meget risikovillige i de situationer og også mere, end de har tænkt sig at være. Det er øvelse og rolige nerver, der gør, at man kan tage hurtige beslutninger i startsituationer.

Gymnasiet er noget, jeg skal igennem

siger Matias. Det er sjovere at sejle! Han har valgt science-linjen med matematik og fysik, og klassekammeraterne - 7 piger og 19 drenge - er ret ambitiøse og så gode, at lektierne ikke rigtigt plager dem. Samfundsfagsklassen og engelsk er der, hvor man er lidt mere skoletrætte, mener Matias og tænker, at noget også afhænger af hvilken indstilling, man har med hjemmefra mht sin indsats. Efter gymnasiet vil Matias tage et par sabbatår og har allerede fået lovning på et job hos North Sails og derefter formentlig en uddannelse som maskinchef, en slags blanding mellem ingeniør og mekaniker, der tager fire år. "Jeg har for meget kul i røven til universitetet og til at sidde stille og skrive," udtaler han. "På længere sigt vil jeg gerne leve af at sejle. Er man fx med til Volvo Ocean Race, kan man faktisk godt og vel leve af det." Her i august var Matias med som hjælper under Sail Grand Prix i København (se videolink). Det smager lidt af det rigtige. Men nu har Matias ikke mere tid til interview. Han skal mødes med kæresten, der for øvrigt snart skal til danmarksmesterskabet i firer uden styrmand. Nok er det ikke sejlsport, men næsten.

Champions League

Roskilde Sejlklub vinder bronze i verdensmesterskab for klubhold.

Af Normann Sloth

Team Borch i aktion

Roskilde Sejlklub bestående af skipper Jeppe Borch og gæsterne; Matias Rossing, Gustav Wantzin og Thor Malte Andersen har i fem dage dystet i sejlsportens Champions League og da team Borch havde vundet 9 af de indledende 17 sejlads var de sikret en plads i kvartfinalen.

Her blev sejladserne meget tæt til det sidste, alle fire både havde efter fire sejlads mulighed for at vinde, men det blev det tyske mandskab der trak af med sejren. Roskilde Sejlklub fik samme point som det finske hold, der dog havde flere anden-

pladser så de blev nr. to, men altså skarpt forfulgt af Roskilde Sejlklub.

36 klubhold fra hele verden deltog i Sejlsportens Champions League 2022 der blev afholdt i Kiel fra fredag d. 22. juli til og med onsdag d. 26. juli. Roskilde Sejlklub er p.t. rangerende danmarksmester for klubhold og kunne således repræsentere Danmark i Kiel.

Starter i verdensklasse

Skipper Jeppe Borch

En vildmarkstur i kajak

Sommertur med kajakafdelingen til Misterhult skærgård

Af Ralph Ferré Koch

At tage på kajaktur med overnatning i det fri kræver jo lidt planlægning, da vi ikke har lige så meget plads som mange andre både i sejklubben. Omvendt har vi har vi mere at gøre godt med end på en tur med rygsæk.

Pakkelisten skal være i orden og kan sikkert genbruges fra tidligere ture og er cirka

Telt, footprint, sovepose, liggeunderlag, stol til at sidde på

Trangia stormkøkken til madlavning eller den smartere JetBoil der koger vand super hurtigt og diverse tallerkener og knive gafler skeer som helst skal kunne bruges til både at lave og spise maden med

Kajakudstyr: pagaj og reserve, rotøj, kasket, lænsepumpe, solbriller, svømmevest, diverse sikkerhedsudstyr

Navigation: Kort over området, GPS, Kompas

Tøj til inderst og yderst, og huen er god at have til om aftenen

Mad til hele turen da vi ikke vil være afhængig af at skulle proviantere undervejs inklusiv vand (mindst 2 liter pr dag pr næse)

5 mand høj

Tog afsted til skærgården

Pakkede traileren med kajaker

Og alt det dejlige grej og mad og tøj

I bilen vi sad lidt tæt

Turen til Klintemåla gik fint

Endelig kunne vi stoppe alt det udstyr

vi havde med ned i kajakerne

Og de blev tunge

Da vi kom sent frem

Var første overnatning i nærheden

Men vi var afsted

Og skulle slå telte op

Have landgangsøl

Og endelig en lækker aftensmad - brændende kærlighed

Næste dag var første rigtige rodag hvor vi var inden og yder-skærs
Og fik lige et stræk med dønninger
Og sluttede af med hård modvind.

Vinden blæste op de følgende dage så vi måtte søge i læ og lægge ruten så vi fik korte stræk i modvind.

Vi var forbi Orö hvor vi hilste på Elisabeth og spiste is,
Og havde landgang ved høj bro som kan være lidt udfordrende i en kajak

Vi havde dog håbet på sauna og en middag.

Man får jo en vis rutine
Når man er på tur
Ting der skal gøres
I bestemt rækkefølge

Hele ens hjem bliver revet ned hver morgen efter morgen toilette og den styrkende morgenmad
Varmt vand til termoen
Alt burde kunne være i kajakken og med tiden finder man en favorit placering til de vigtigste ting.
Øl skal ligge i bunden af skroget så de er kolde når man engang kommer til næste lejrplads eller til frokosten.

Der er visse pauser undervejs der er obligatoriske, formiddagspausen med kaffetår og alskens lækkerier evt. noget hjemmebagt.
Frokosten med dåseleverpostej og de svenske tuber bliver indtaget med manér.
Eftermiddagspausen kan springes over men vi gør det nødigt.

Overraskelser er altid velkomne og hver især har forberedt noget – typisk noget sødt.

Lejrpladsen er endelig fundet og det hele pakkes ud igen og sættes op.
Felt stolen er den absolut vigtigste da den skal kunne sættes hurtigt op så man kan komme først til landgangsøillet. Den tid på dagen hvor dagens strabadser kan nydes i ro og mag.

Aftensmaden kan være alt fra opvarmning af færdigret på dåse til det helt store setup hvor alle bliver aktiveret med skærebredder og gryder og en gourmet oplevelse venter forude.

Der er tusind detaljer der kunne beskrives, men det er meget bedre at tage med på næste tur.

Vi ses hilsen Ralph

På gyngende grund

Roskilde Sejlklubs nyoprettede sømandsorkester består af Stig på harmonika, Heine på guitar, Eja på gulvbass og Sven på violin har manglet et navn. Her er et lille udvalg af de navne, som orkestret og dets nærmeste pårørende har udtænkt,

og som har været til vejledende afstemning hos et antal medlemmer - uden dog at man rettede sig efter afstemningsresultatet, som blev:

På gyngende grund

Havnens Helte	Roskildeflynderne	Sejlernes Skræk
Skjoldungernes Skjalde	Ålekvabberne	Jensens Bådværft
Sejlkubbens Sangfolk	SOK – Sømandssangenens Operative Kommando	Kravlegårdens Krabater
Klubbens Klange	På gyngende grund	Vandrige Viser
Sømandssangenens Selskab	Den synkende skude	Visefiskerne
Sangforeningen Sælhundene	De synkende skuder	Musikmatroserne
Sangskattens Samlere	Bølgeskvulp	Havskum
Sejlernes Skræk	Hilsner til Søens Folk	Sejlervisens Venner
Kravlegårdens Krabater	Sejlersangenens Fremme	De Sejlende Spillemand
Vandrige Viser	Sejlersangenens Sønner	Sydfjordens Sangfugle
Visefiskerne	Flydende Kost	Fjordfiskene
Musikmatroserne	Havnens skræk	Roskildeflynderne
Havskum	Havenes skræk	Ålekvabberne
Sejlervisens Venner	Havnens Helte	På gyngende grund
De Sejlende Spillemand	Skjoldungernes Skjalde	Den synkende skude
Søsyge-symfonikerne	Klubbens Klange	De synkende skuder
Sangsvanerne	Sømandssangenens Selskab	Bølgeskvulp
Svanesangerne	Sangforeningen Sælhundene	
Sydfjordens Sangfugle	Sangskattens Samlere	
Fjordfiskene		

Orkestrets medlemmer: Stig, Heine, Sven og Eja

Kapsejlads

God jul
og
godt nytår

